

Id. MARKÓ Károly (1791-1860)

OLASZ TÁJ PÁSZTORRAL, 1859

Olaj, vászon, 16,5x20,5 cm

Jelezve balra lent: C. Markó S.p. Ap. 1859

Kikiáltási ár: 6 000 000 Ft

Starting price: 24 000 EUR

KIÁLLÍTVÁ ÉS REPRODUKÁLVA:

- A magyar festészet rejtőzködő csodái I. – Válogatás magyar magángyűjteményekből. Mű-Terem Galéria, Budapest, 2004. október 16. – november 13. 49. oldal

Id. Markó Károly élete utolsó évtizedében a Firenze melletti Appeggiben élt, ahol romló egészségi állapota ellenére folyamatosan próbált eleget tenni megbízásainak. Kisméretű terveiben az igényeknek megfelelően alakított kompozíciókban vázolta fel a jeleneteket, amelyeket később sok esetben nagyobb méretben kivitelezett. Ezt az 1871-es Kotzian-féle árverési katalógus előszavában olvasható részlet is igazolja: *„Kotzian gyakran először könnyed tanulmányban, majd részletes színvázlatban csináltatta meg a festővel a kért kompozíciót.”* Mindemellett bizonyára akadtak kicsiny méretű, csak ujjgyakorlatnak számító, vagy a tanítványok elé mintául állított képek is. Erre az időszakra munkamódszerét már befolyásolta látásának romlása, Szana Tamás szerint emiatt sem tudott a korábbi alaposággal dolgozni: *„Szemei már Firenzében annyira elvesztették erejüket, hogy sokszor napokon át nem dolgozhatott, különösen, ha festményein a kivitel nagy szabatoságát követelő apró részletek váraakoztak a befejezésre. Ez a baja itt Appeggiben évről-évre súlyosbodott. [...] Már nem gondolhatott arra, hogy a görög hitrege bámulatos szabatosággal és kecscesel ábrázolt apró alakjaival népesítse be műveit; s le kellett mondania a tájképi részletek aprólékosáig menő gondozásáról is.”* Ez az állapot azonban teljesen új távlatokat nyitott meg művészetében. Utolsó éveiben – kevés kivétellel – már nem festett nagy vásznakat, ám vélhetőleg több apró terv-kompozíció is kikerült keze alól, amelyek nagyvonalú ecsetkezelése különös frissességű kis tájképeket eredményezett.

A bemutatott apró vázlat is ezek közé tartozik: mind tájképi elemei, mind a szintén csak futólag odavetett staffázsalakjai a művész korábbi műveit idézik. A baloldalt kinyíló, lilás párába vesző horizonthoz hasonlóan a növényzet ábrázolásában – a láthatólag elnagyolt kidolgozás ellenére – is a mester jól ismert alaposága köszön vissza. Az előtér vidám – csupán jelzésértékű – mályvaszínű foltjai könnyed nagyvonalúságot kölcsönöznek a kompozíciónak.

(Tanulmány A Magyar festészet rejtőzködő csodái I. – Válogatás magyar magángyűjteményekből című könyvből)

